

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

24. Dies Febrvarii. Labor nullus, Amor magnus. Augustinus de Musica. 4.
cap. 9.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Februar.

Tessera.

147

pes. Hos mundo reddit necessarios diligentia. Fac tantum pro caelo quantum illi pro terra, pro Anima, quod illi pro corpore, & sic diligens, eris dilectus, imò, & electus.

Tegmen frange nucis, sic cupis esse nucem.

24. DIES FEBRUARII.

Labor nullus, Amor magnus. *Augustinus de Musica. 4. cap. 9.*

Pro Ani- I.
ma labor
bene im-
penditur.

Diligentiae comes est labor. Illis labores tuos consecra, quæ te Deo consecrabunt, virtutibus; vel si careas, obtinendis, vel si possideas, conservandis. Nullus tibi labor erit molestus, imò nullus non jucundus, si pro quo laboras, amas: Nam ubi Amor est magnus, labor non tantum est parvus, sed nullus. Maximus tuus labor sit ne in vanum labores. Tota totius vitæ tuæ opera, sit opus bonum, & patientia malorum. Itaque omne tuum studium, atque aded totum negotium sit, mala pati, & facere bona. Potes quidem laborem fugere, sed non fugare, atque aded nunquam effugere. Tibi ipsi imponis, si proscripito labore, ad quietem te componas: penitusque deliras, nisi tibi persuadeas, plus patiendum esse, quam vivendum. Nulla vitæ, quid dico? nulla diei est pars, quæ sit laboris experta. Unus labor, est hæres alterius: si hunc fugis, non carebis alio succedenti. Solum commutare laborem possumus, non declinare. In stadio es, non licet tardare, quomodo licebit stare? quomodo licebit sedere, in quo nec vacat fatigari, aut cadere?

K 2

II. Cu-

II. Cupis ad laborem stimulos? Expende quod sequitur. Si Deus creasset homines omnes simul, & semel rationis usu præditos, & Gratiæ dotibus æquales, ac ostenderet omnibus magnitudinem cælestis gloriæ, totumque cæli apparatus: & aliunde apponeret patefactum Inferorum barathrum, cum omni crudelitatis, & cruciatuum pompâ: Simulque divinitus revelaret, ex omnibus non nisi unicum æterna cæli gloria donandum, eum videlicet qui Deum amaret impensius, & serviret officiosius, sive qui reliquos anteiret sanctitate, & charitate: reliquos omnes perituros, & perennibus in orco suppliciis mactandos. Quis inde suspiciens cælum, & ejus gaudia, inde despiciens orcum, & ejus supplicia, non toto totius, & animi, & corporis conatu contenderet præ omnibus excellere sanctitate, ut possit tanta gaudere felicitate, tanta carere calamitate? Quanta inter omnes esset æmulatio, inter singulos contentio, ut Deo, quam possent ardentissime, servirent? Nemo esset qui non omnes exerceret vires, ut esset virtute primus. Nulli vacaret vacare otio, nullus esset locus inertia. Quilibet strenuissime laboraret, & tamen labor esset nullus, quia amor consequendi tanti boni, & timor evadendi tanti mali, esset summus.

III. At quanto majori stimulo nunc deberet eniti, ut excedas omnes qui hæctenus fuerunt Sanctos; Ratio multò est æquior, titulus justior, stimulus acrior ad amandum Deum, teque totum ei mancipandum, ipsa Dei gloria, & ejus voluntas, quam tua salus, & cunctorum interitus. Nec enim ut vel aliquid agas, vel omittas, plus te movere debet tua utilitas

utilitas quàm Dei voluntas. Longè cumulatius est Dei beneficium, multos potiri cælo, quàm paucos. Cur igitur jam remissius servis Deo, cum plus illi debeas? Imò si inhies tuo lucro, & non gloriæ Dei, non deberes negligentior esse, quia jam nulla obsequia erunt irrita: & quò es melior, in cælis merces tibi erit copiosior. Non esset hoc, si non nisi unicus fuisset salvandus: tunc enim ingentium laborum nullus fuisset fructus, nec majus præmium pro majoribus obsequiis: quæ tunc magis periclitarentur incerta & cassa, etiamsi magna essent, si non forent omnium maxima: imò etsi sanctitate excederes ferè omnes, si unum solum non excederes, perindè esset ac nihil. Nunc securiora, & fructuosiora sunt merita: nunc nulla opera nostra peribunt: nunc omnis labor excipiet remunerationem, juxtà intentionem. Quid si certum esset, nullum hominem damnandum, sed omnes salvandos, non idcirco oporteret te desidem esse in virtutum exercitio; negligentem in Dei obsequio: potius conandum foret, accumulare plura merita, ut posses frui majori gloriâ, Ubi tot te acuunt ad laborandum aculei, cave feriari, fuge otiosi. Tantum quod tibi commissum est negotium, nec ad momentum admittit otium. Hoc ut vites, cum otio expende illud metrum.

Ona quisquis amat, va, va mihi, postea clamat.

25. DIES FEBRUARII.

Multis laboribus agitur, ut longiori tempore laboremus. *August. epist. 45.*